

Szigorúan bizalmas

*Sybur város, a hercegi palota egyik szárnyában
P. sz. 3671, Arel negyedik (Holdak és Vándorok) havában*

Egy légy zümmögése ébresztette fel békés szunyókálásából.

Az idős férfi meglepetten kapta fel előrehanyatlott fejét a dolgozóasztalról, egy pillanatig azt sem tudta, hol van. Félarasznyi vastagságú kódexek heverték előtte a vaskos asztalon, kezében görcsösen egy írotollat markolt, mely alatt egy tintával összepacsniczott papíros halom gyűrődött. A párnázott széke mellé támasztott bot most a földön hevert. A helyiség falait plafonig érő könyvespolcok takarták, melyet rojtos függönyök sötétítettek be. A lepel vastag szövete nem engedte át a délutáni nap fényét, helyette égő gyertya szolgáltatott némi világosságot a szobában, az asztalnál ülő így szerette. A hosszú évek éjszakázásai már vén csontjaiban ivódtak.

– Megint elaludtam – dörmögte magának morcosan. Mióta betöltötte hatvanadik esztendejét, egyre gyakrabban esett meg vele. Különösen az utóbbi időben, mikor egy közelgő háború gondolata hetek óta nem hagyott számára napi három óránál több pihenőidőt.

Végigsimított őszes szakállán, ahogy elmélázott azon, hol is tartott, mielőtt elszunyókált.

– Khm... - hallatszott egy hang szinte testközelből a háta mögött.

Az öreg – korát meghazudtolva – egy szempillantás alatt ugrott fel székéből, a földön heverő bot egyetlen szavára az érte nyújtott kezébe ugrott, s vészesen vibrálva, a lenyugvó nap fényével világította be a mellette álló egyén arcát.

A fiú – tán tizenkét nyarat sem látott még – kikerekedett szemekkel és tátott szájjal nézett vissza rá, homlokán izzadtságcseppek gyülekeztek. Mikor az öreg felismerte benne az új szolgát, leengedte a botot, mire annak vörös fénye is kialudt.

– Te meg mióta állsz itt? – förmedt rá a kölyökre. Inkább magára, mint a szolgálóra volt mérges, nem tesz jót a hírnevének, ha felkészületlennek látják.

– Tí... tíz perce, ma... magiszter uram...

Úgy tűnik a hírnevem nincs akkora veszélyben, ha nem mert felébreszteni – nyugtázta egy mosollyal magában az öreg.

– Bökd már ki, miért vagy itt, fiam.

– A ka... kapitány úr kíván beszélni magiszter urammal – hebegte.

– Hát akkor ne várassuk tovább. Engedd be. Te pedig – szagolt a levegőbe – válts alsóneműt. Ha hosszú életű szolgálatot akarsz, nem láthat így a palotanép.

A kölyök szégyenkezve hátrált ki a dolgozószobából. Nem telt bele három lélegzetvétel sem, határozott kopogás hallatszott a vaskos ajtón. A vendég nem várta meg az invitáló választ, rögvest benyitott.

Ötven év körüli, alacsony, erős alkatú férfi lépett be a helyiségbe. Haja dús és fekete, arca megnyerő – az a fajta, aki élete derekán túl is a fehérségek kedvence. Városi egyenruhája eltért társai uniformisától: mellkasára kéttenyényi, pajzscímerben ágaskodó vörös sárkányt varrtak.

Rugalmas léptekkel, ám magát katonásan kihúzával lépett a dolgozóasztal elé. A magiszter biccentett, s látogatója iránti tiszteletből állva maradt.

– Mit tettél ezzel a fiúval? Olyan fehér volt az arca, mint aki az Elátkozott Vidékkel álmodott – intett az ajtó irányába. A városőrség kapitánya csak embereivel tartotta a formalitást, barátok közt gyakran a köszönést is hanyagolta.

– Új még, majd megszokja a modorom. Hogy állunk?

– Nem jól. A nomádokkal különösen nem. A legújabb jelentések szerint négy nap járőrföldre vertek tábor. Nem támadnak, gyülekeznek. Úgy tűnik, erőt gyűjtenek.

– A kalandozók?

– Még nincsenek itt. A küldetést teljesítették, megvan a bestia. Úton vannak vele, de még pár nap, míg ideérnek.

– És... a rab? – borult el a magiszter tekintete, amikor a legkényesebb témára kérdezett rá.

– Hatodik napja dolgoznak rajta mágiatudóink, de nem tudjuk megtörni... eretnység vagy sem, esküszöm, könnyebb lenne a holttestét vallasni!

A magiszter tizennégy esztendeje szolgálta Syburr városát, de még sohasem volt ilyen lehetetlen helyzetben. *Minden Titkot Ismerő Krad, engedd, hogy lássam a helyes megoldást! Igazlító Kyel, segíts meghoznom a helyes döntést!*

A rab nem vall. A nomádok hamarosan a kapuk alatt, Kyel tudja csak, milyen szörnyek erősítésével. Az öreg fejében döntések és lehetőségek százai peregtek le pár szívdobbanás alatt, de egyikkel sem volt elégedett. Kivéve egyet, az azonban szentségtöréssel egyenrangú volt már gondolati szinten is, elsőre ki sem merte mondani.

– Azt hiszem, hogy... - kezdte, majd elhallgatott.

A kapitány kérdően nézett rá, mire a magiszter arcvonásai megkeményedtek.

– Nem, nem hiszem. Tudom – jelentette ki.

- Mit tudsz?
 - Nem engedhetjük el a Gyermeket. Nincs más megoldás.
 - Hogy Darton varja kaparja ki... Ezt mégis hogy képzeled?? Még egy foglyot akarsz ejteni? Már a jelenlegi rab is minden határt feszeget, őt sem kellett volna, de ez egy gyerek! Tudod, hogy ő kinek a...
- Az öreg egyetlen, sokat mondó pillantással elnémította. Szomorú, ám határozott tekintetében benne volt: pontosan tudja.
- Ne haragudj. Ha *te* nem látsz más megoldást, akkor nem létezik más megoldás – hajtott fejet a kapitány. Ilyet nem sok ember előtt tett, Trin Endall városvezető mágiszteren, a Fényben Állón kívül kizárólag Syburr hercegének hajolt meg.
 - Rajtad és rajtam kívül viszont senki más nem tudja a városban. És ez így is marad!